

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України у Хмельницькій області

Слідчий відділ

вул. Героїв Майдану, 19, м. Хмельницький, 29000, тел. (0382) 65-76-91

www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_hml@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001734

№ _____

На № _____

від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Хмельницький

«20» квітня 2024 року

Слідчий в особливо важливих справах слідчого відділу Управління Служби безпеки України у Хмельницькій області майор юстиції Синявський Максим Анатолійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22024240000000048 від 20.03.2024 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 40, 42, 276 - 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Ніколуса Олексія Олександровича,
06.02.1974 р.н., громадянина України,
уродженця с. Колодязне Сімферопольського
району АР Крим, зареєстрованого за
адресою: АР Крим, м. Сімферополь,
вул. Генерала Яременка, 26, кв. 2, не
судимого,

про те, що він підозрюється у вчиненні **державної зради**, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту і наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, **а саме у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.**

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Ніколус О.О.

Верховною радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24 серпня 1991 року схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України.

Незалежність України визнали більшість держав світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно Конституції України, Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими

конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (далі – РФ) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно зі ст. 68 Конституції України, кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року, РФ, сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом Організації Об'єднаних Націй.

Відповідно до вимог ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени Організації Об'єднаних націй утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканості або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09 грудня 1981 року №36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року №2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року №2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року №3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Відповідно до Закону України від 19 червня 2003 року №964-IV «Про основи національної безпеки України» національна безпека визначається як захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, прикордонної діяльності та оборони, міграційної політики, охорони здоров'я, освіти та науки, науково-технічної та інноваційної політики, культурного розвитку населення, забезпечення свободи слова та інформаційної безпеки, соціальної політики та пенсійного забезпечення, житлово-комунального господарства, ринку фінансових послуг, захисту прав власності, фондових ринків і обігу цінних паперів, податково-бюджетної та митної політики, торгівлі та підприємницької діяльності, ринку банківських послуг, інвестиційної політики, ревізійної діяльності, монетарної та валютної політики, захисту інформації, ліцензування, промисловості та сільського господарства, транспорту та зв'язку, інформаційних технологій,

енергетики та енергозбереження, функціонування природних монополій, використання надр, земельних та водних ресурсів, корисних копалин, захисту екології і навколишнього природного середовища та інших сферах державного управління при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам.

Національна безпека України передбачає відсутність загрози у сферах: політичній, економічній, соціальній, воєнній, екологічній, науково-технологічній, інформаційній, і полягає зокрема у: безпеці конституційного ладу і державного суверенітету України, невтручанні у внутрішні справи України з боку інших держав, відсутності сепаратистських тенденцій в окремих регіонах та у певних політичних сил в Україні, не порушенні принципу розподілу влади, злагодженості механізмів забезпечення законності і правопорядку (в політичній сфері); у відсутності проблем ресурсної, фінансової та технологічної залежності національної економіки від інших країн, не впливі за межі України інтелектуальних, матеріальних і фінансових ресурсів (в економічній); у відсутності посягань на державний суверенітет України та її територіальну цілісність (у воєнній); у відсутності науково-технологічного відставання від розвинутих країн (у науково-технологічній); у не витоку інформації, яка становить державну та іншу передбачену законом таємницю, а також конфіденційної інформації, що є власністю держави (в інформаційній сфері).

Державна безпека - це відсутність загрози, стан захищеності життєво важливих інтересів держави від внутрішніх і зовнішніх загроз в усіх вказаних вище сферах життєдіяльності держави.

Суверенітет держави означає верховенство державної влади, її самостійність усередині країни та незалежність у міжнародних відносинах, яка може бути обмежена лише необхідністю виконувати договори і зобов'язання в галузі міжнародних відносин.

Територіальна цілісність держави передбачає, що всі складові території держави (адміністративно-територіальні одиниці) перебувають в нерозривному взаємозв'язку, характеризуються єдністю і не мають власного суверенітету.

Територіальна недоторканість - це захищеність території країни в існуючих кордонах від будь-яких посягань, що можуть стосуватися незаконної зміни території України, визначеної рішеннями Верховної Ради України і міжнародними договорами України.

Обороздатність - це підготовленість держави до захисту від зовнішньої збройної агресії або збройного конфлікту. Складовими такої підготовленості є сукупність економічного, політичного, соціального, наукового, морально-психологічного та військового потенціалів. Стан обороноздатності України відображають її мобілізаційні можливості, кількість і якість Збройних Сил, її здатність швидко переходити на військовий стан, організовано вступати у воєнні дії та успішно виконувати завдання по обороні від агресії.

Впродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбулися в Україні, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил та інших військових формувань РФ, Федеральної служби безпеки РФ (далі – ФСБ РФ) та представники влади РФ, на території РФ вступили у злочину змову та домовилися про здійснення протиправних умисних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

З метою реалізації вказаного умислу, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ упродовж 2013 року на території РФ розробили злочинний план, яким передбачалося для досягнення військово-політичних цілей РФ, поряд з застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних засобів, застосування засобів прихованого характеру, які полягали у використанні протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України, формуванні під інформаційним впливом внутрішньої опозиції для створення постійно діючого фронту по всій території України.

З грудня 2013 року по лютий 2014 року для забезпечення схвалення і підтримки громадянами РФ і жителями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених

на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та відновлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, вказаними особами організовано ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності, яка у тому числі призвела та призводить до розпалювання національної ворожнечі.

Так, за допомогою всіх видів медіа ресурсів РФ у цей період розпочато негативне викривлення подій на «Євромайдані», якими вказувалось на хибність Європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України та шляхом перекручування, хибного тлумачення, компонування інформації для зміни свідомості та ставлення громадян РФ і місцевих жителів південно-східних регіонів України, представників опозиційних сил зображали як прихильників націоналістичних поглядів та побудови української держави на засадах ідей національної самосвідомості та ідентичності, учасників національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) - як прибічників та послідовників фашизму, пропагуванні їх неповноцінності за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

В подальшому, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ, продовжуючи виконання вказаного злочинного плану, всупереч вимогам п.п.1,2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року та вимогам ч.4 ст.2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09 грудня 1981 року №36/103, від 16 грудня 1970 року №2734 (XXV), від 21 грудня 1965 року №2131 (XX), від 14 грудня 1974 року №3314 (XXIX), спланували, підготували, розв'язали і почали ведення агресивної війни проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України - Автономну Республіку Крим і м. Севастополь, здійснили тимчасову окупацію вказаної території, чим змінили межі території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Протягом лютого-березня 2014 року військовослужбовцями Збройних Сил РФ шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, було захоплено державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, розташовані на території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, тим самим порушили територіальну цілісність та державний суверенітет України, що продовжується по теперішній час.

Таким чином, з 20.02.2014 Автономна Республіка Крим та місто Севастополь фактично знаходились під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ та інших військових формувань РФ.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» № 48-СФ від 01 березня 2014 року за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, власних співвітчизників і особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокуються у відповідності з міжнародним договором на території України (Автономна Республіка Крим), у відповідності з п. «г» ч. 1 ст. 102 Конституції РФ надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України до «нормалізації суспільно-політичної обстановки в Україні».

06 березня 2014 року Верховна Рада Автономної Республіки Крим ухвалила Постанову «Про проведення загальнокримського референдуму» №1702-6/14, чим порушила конституційний принцип територіальної цілісності України та вийшла за межі своїх повноважень, встановлених Конституцією України, Конституцією Автономної Республіки Крим, іншими нормативно-правовими актами.

Факт порушення був встановлений Конституційним Судом України, який у рішенні від 14.03.2014 року № 2-рп/2014 визнав зазначену Постанову такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною), внаслідок чого вона втратила чинність. З огляду на це Верховна Рада України 15.03.2014 року ухвалила Постанову «Про дострокове припинення

повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», внаслідок якої парламент Автономної Республіки Крим втратив будь-яку легітимність.

11 березня 2014 року так званою «Верховною Радою АР Крим» прийнята так звана «Декларація незалежності Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», якою проголошено Автономну Республіку Крим включно з містом Севастополь «суверенною державою» - «Республікою Крим».

15 березня 2014 року Верховна Рада України ухвалила Постанову «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», внаслідок якої парламент Автономної Республіки Крим втратив легітимність.

18 березня 2014 року підписаний «Договір між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів», який вже 19 березня рішенням Конституційного Суду РФ визнаний таким, що відповідає Конституції РФ, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів Держдума РФ, а 21 березня 2014 року - Рада Федерації Федеральних Зборів РФ.

21 березня 2014 року прийнятий Федеральний Конституційний Закон РФ № 6-ФКЗ, схвалений Держдумою РФ 20 березня 2014 року та Радою Федерації Федеральних Зборів РФ 21 березня 2014 року, яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені в складі РФ нові суб'єкти - «Республіка Крим» та «місто федерального значення Севастополь». Підставами для прийняття «Республіки Крим» до РФ визнані:

а) результати «загальнокримського референдуму», проведеного 16 березня 2014 року в АР Крим;

б) «Декларація про незалежність АР Крим та міста Севастополя»;

в) «Договір між РФ та Республікою Крим про прийняття до РФ Республіки Крим та утворення у складі РФ нових суб'єктів»;

г) пропозиція «Республіки Крим» та «міста з особливим статусом Севастополя» про прийняття до РФ;

г) даний ФКЗ (ч. 2 ст. 1 ФКЗ) «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів» (ч. 3 ст. 1 ФКЗ).

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України №1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», згідно з яким перебування підрозділів ЗС РФ на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншим міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, внутрішні води України цих територій, внутрішні морські води і територіальне море України навколо Кримського півострова, територію виключної (морської) економічної зони України вздовж узбережжя Кримського півострова та прилеглого до узбережжя континентального шельфу України, на які поширюється юрисдикція органів державної влади України відповідно до норм міжнародного права, Конституції та законів України, а також повітряний простір над вищезазначеними територіями, визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії РФ.

Викладене кореспондує положенням Постанови Верховної Ради України від 27 січня 2015 року № 129-VIII «Про Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором», Постанови Верховної Ради України від 21 квітня 2015 року № 337-VIII «Про Заяву

Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків» та Постанови Верховної Ради України від 20 березня 2018 року № 2356-VIII «Про комплекс невідкладних заходів щодо практичної реалізації міжнародно-правової відповідальності Російської Федерації за збройну агресію проти України», якими визнано РФ державою-агресором та констатовано факт збройного конфлікту між Україною та РФ.

Зокрема, відповідно до звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання РФ державою-агресором, РФ визнано державою-агресором та констатовано факт початку збройного конфлікту, викликаного російською агресією з 20 лютого 2014 року під час вторгнення окремих підрозділів ЗС РФ через державний кордон України в районі Керченської протоки та використання РФ своїх військових формувань, дислокованих у Криму для забезпечення ведення агресивної війни проти України.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, «референдум», проведений в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (АР Крим) 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для будь-якої зміни статусу Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим).

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію Російською Федерацією внаслідок військової агресії частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим) - підтверджено невизнання її анексії.

Таким чином, тимчасова окупація РФ частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим), яка розпочалася із збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, починаючи з 20 лютого 2014 року, а також анексія з боку РФ цієї частини території України є загальновідомими фактами, які за хронологією подій:

а) констатовані нормативними, хоча і засудженими з точки зору міжнародного права, актами РФ, а також «нормативними актами» самопроголошених суб'єктів на території України в АР Крим, законність яких не визнається державою Україна, проте прийнятих судом у даному випадку до уваги, оскільки вирішується питання про відповідальність за вчинення злочинів, внаслідок яких були прийняті такі акти;

б) встановлені національними нормативно-правовими актами, які є обов'язковими для застосування на території України;

в) засуджені загально міжнародними актами колективного реагування, - а відтак ці факти не потребують окремого судового доведення.

За таких обставин, статус території АР Крим, відповідно до Закону України від 15 квітня 2014 року № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» визначено як тимчасово окупована територія, унаслідок збройної агресії РФ, та встановлено особливий правовий режим на цій території, визначено особливості діяльності державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій в умовах цього режиму, додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина, а також прав і законних інтересів юридичних осіб.

Таким чином, станом на березень 2014 року Україна перебувала у стані, що характеризується діями щодо вирішення національно-етнічних, релігійних та інших протиріч із застосуванням засобів збройного насильства, за яких держава не переходить в особливий стан, що визначається як війна, і не вводить режим воєнного стану в країні або на частині її

території, а збройна боротьба не виходить за межі операційного напрямку (мають місце різні військові інциденти, військові акції, інші військові зіткнення обмеженого масштабу (низької інтенсивності) із застосуванням іррегулярних або регулярних збройних формувань), тобто знаходилася у періоді збройного конфлікту.

Разом з тим, відповідно до Указу Президента України від 02.03.2014 № 189/2014 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 1 березня 2014 року «Про невідкладні заходи щодо забезпечення національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України» та від 17.03.2014 № 303/2014 «Про часткову мобілізацію», затвердженого Законом України № 1126-VII від 17.03.2014 Збройні Сили України та відповідні військові формування приведені у повну бойову готовність, а в державі оголошено часткову мобілізацію.

Відповідно до ст. 1 Закону України від 06.12.1991 № 1932-XII «Про оборону України» особливий період – це період, що настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій.

У зв'язку з викладеним з 17.03.2014 в Україні настав особливий період.

За наведених вище обставин у березні 2014 року в ході збройного конфлікту на всій території Автономної Республіки Крим невстановленими на теперішній час озброєними особами у військовій формі одягу без розпізнавальних знаків з числа військовослужбовців військових формувань РФ було захоплено державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини та правоохоронні органи, розташовані на території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, зокрема, Головне управління МВС України в Автономній Республіці Крим, а також шляхом прийняття 21.03.2014 Федерального Конституційного Закону РФ № 6-ФКЗ (ст. 7) створено передумови для переходу на її сторону громадян України – співробітників правоохоронних та інших державних органів України, які на момент анексії Російською Федерацією Автономної Республіки Крим займали посади у відповідних органах.

Вищезазначене свідчить про проведення представниками Російської Федерації та її федеральних органів підривної діяльності проти України.

Здійснюючи підривну діяльність проти України, представники органів державної влади іноземної держави утворили на окупованій території України федеральні органи державної влади, місцевого самоврядування, органи внутрішніх справ, прокуратури та інші правоохоронні органи російської федерації з метою зміцнення та посилення заходів тимчасової окупації території Автономної Республіки Крим.

Зокрема, самопроголошеною владою так званої «Республіки Крим» за сприяння Російської Федерації було створено МВС по Республіці Крим, який розміщено у приміщенні ГУ МВС України в Автономній Республіці Крим за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Сімферополь, вул. Павленка, 1А.

Водночас, у складі т.зв. МВС РФ по Республіці Крим «МВД по Республике Крым (г. Симферополь)» розпорядженням уряду рф № 1171-р від 30.06.2014 створено структурний підрозділ – Федеральна державна установа «Центр підтримки господарського та сервісного забезпечення» (рос. «Федеральное казенное учреждение «Центр хозяйственного и сервисного обеспечения»), який розміщено за адресою: м. Сімферополь, вул. Л. Чайкіной, 13/166.

Захоплення вказаного правоохоронного органу відбулось унаслідок збройної агресії РФ, а також злочинної діяльності та бездіяльності окремих працівників цього органу, зокрема підполковника міліції Ніколуса Олексія Олександровича, який на той час займав посаду начальника автогосподарства ГУ МВС в АР Крим.

Незважаючи на наявність легітимного керівництва ГУ МВС України в АР Крим, колишнім працівниками цього управління у взаємодії з керівництвом Президії Верховної Ради Автономної Республіки Крим та представниками незаконних військових формувань здійснено самовільне протиправне присвоєння владних повноважень виконувача обов'язків міністра

внутрішніх справ по Автономній Республіці Крим з подальшими незаконними діями, у тому числі проведенням кадрових призначень та звільненням працівників органів внутрішніх справ.

За наведених обставин у березні 2014 року в ході збройного конфлікту на всій території Автономної Республіки Крим невстановленими на теперішній час озброєними особами у військовій формі одягу без розпізнавальних знаків з числа військовослужбовців військових формувань РФ під керівництвом заступника головнокомандувача Внутрішніх військ МВС РФ генерал-лейтенанта Рожка В'ячеслава Вікторовича було захоплено будівлі, майно, озброєння та техніку Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в АР Крим (далі – ГУ МВС в АР Крим), розташованого в м. Сімферополь АР Крим, у зв'язку з чим бойова та мобілізаційна готовність вказаного органу була підірвана.

Вказане захоплення у березні 2014 року відбулось унаслідок збройної агресії РФ, а також злочинної діяльності співробітників міліції ГУ МВС в АР Крим, та зокрема начальника автогосподарства ГУ МВС в АР Крим підполковника міліції Ніколуса Олексія Олександровича.

Виходячи з необхідності збереження життя, здоров'я, забезпечення прав і законних інтересів військовослужбовців, працівників Збройних Сил України, інших військових формувань, працівників правоохоронних органів України, які проходять службу (працюють) на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, Указом Президента України від 24 березня 2014 року №339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23 березня 2014 року «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» введено в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23 березня 2014 року «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України».

Відповідно до вказаного рішення наказано невідкладно розпочати передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України. Рішення було опубліковане в офіційних виданнях та в засобах масової інформації.

Як зазначено у ч. 2 ст. 14 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII, військовослужбовці військових формувань та правоохоронних органів України, які не прибули до визначених пунктів у визначені військовими формуваннями та правоохоронними органами України строки, вважаються такими, що залишили військові частини, та зараховуються у розпорядження відповідних посадових осіб. Відповідна інформація щодо їх розшуку надається до правоохоронних органів.

Відповідно до п. 1 Положення про Міністерство внутрішніх справ, затвердженого Указом Президента України від 6 квітня 2011 року №383/2011, Міністерство внутрішніх справ України (МВС України) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України.

Основним завданням МВС України, згідно п. 3 цього Положення є формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері захисту прав і свобод людини і громадянина, власності, інтересів суспільства і держави від злочинних посягань, боротьби зі злочинністю, розкриття та розслідування злочинів, охорони громадського порядку, забезпечення громадської безпеки, безпеки дорожнього руху, а також формування державної політики у сферах міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів.

Як встановлено п. 7 вказаного Положення, МВС України здійснює свої повноваження безпосередньо та через утворені в установленому порядку головні управління, управління МВС України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, на транспорті, районні, районні в містах, міські управління (відділи), лінійні управління (відділи).

Згідно ст. 1 Закону України «Про міліцію» від 20.12.1990 № 565-ХІІ, який діяв до 07.11.2015 (далі - Закон України «Про міліцію»), міліція в Україні - державний озброєний орган виконавчої влади, який захищає життя, здоров'я, права і свободи громадян, власність, природне середовище, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань.

Відповідно до ст. 4 вказаного Закону, правовою основою діяльності міліції є: Конституція України, цей Закон, інші законодавчі акти України, постанови Верховної Ради України, укази Президента України, постанови Кабінету Міністрів України, нормативні акти Міністерства внутрішніх справ України, Загальна декларація прав людини, міжнародні правові норми, ратифіковані у встановленому порядку.

Крім того, ч. 1 ст. 7 Закону України «Про міліцію» визначено, що міліція є єдиною системою органів, яка входить до структури Міністерства внутрішніх справ України, виконує адміністративну, профілактичну, оперативно-розшукову, кримінальну процесуальну, виконавчу та охоронну (на договірних засадах) функції.

У відповідності до ч. 6 вказаної статті, у своїй діяльності міліція підпорядковується Міністерству внутрішніх справ України.

Частиною 8 цієї ж статті визначено, що в Автономній Республіці Крим, областях, містах, районах міліцією керують відповідно начальники головних управлінь, управлінь Міністерства внутрішніх справ України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, начальники районних, районних у містах, міських, лінійних управлінь (відділів) головних управлінь, управлінь Міністерства внутрішніх справ України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі.

Відповідно до ст. 1 Дисциплінарного статуту органів внутрішніх справ України, затвердженого Законом України від 22.02.2006 № 3460-IV, працівники органів внутрішніх справ мають забезпечувати службову дисципліну - дотримання особами рядового і начальницького складу Конституції і законів України, актів Президента України і Кабінету Міністрів України, наказів та інших нормативно-правових актів Міністерства внутрішніх справ України, підпорядкованих йому органів і підрозділів та Присяги працівника органів внутрішніх справ України.

Згідно ст. 4 даного Статуту, у разі одержання наказу від старшого прямого начальника підлеглий зобов'язаний виконати його та повідомити про це свого безпосереднього начальника, скасувати наказ має право тільки начальник, який видав відповідний наказ, або старший прямий начальник, накази повинні бути законними, зрозумілими і виконуватися беззаперечно, точно та у визначений строк.

Як передбачено ст. 7 цього Статуту, службова дисципліна базується на високій свідомості та зобов'язує кожну особу рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ дотримуватися законодавства, неухильно виконувати вимоги Присяги працівника органів внутрішніх справ України, статутів і наказів начальників; захищати і охороняти від протиправних посягань життя, здоров'я, права та свободи громадян, власність, довкілля, інтереси суспільства і держави та ін.

У відповідності до Присяги працівника органів внутрішніх справ України, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 28.12.1991 № 382 (яка діяла до 30.03.2016) кожен громадянин України, вступаючи на службу до органів внутрішніх справ України, складає Присягу і урочисто клядеться завжди залишатися відданим народові України, суворо дотримуватися її Конституції та чинного законодавства, бути гуманним, чесним, сумлінним і дисциплінованим працівником, зберігати державну і службову таємницю. Мужньо і рішуче, не шкодуючи своїх сил і життя, боротися із злочинністю, захищати від протиправних посягань життя, здоров'я, права й свободи громадян, державний устрій і громадський порядок.

В умовах збройного конфлікту та окупації території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, вірні присязі Українському народу військовослужбовці та працівники правоохоронних органів України, які проходили службу на території Автономної Республіки Крим, самостійно та централізовано виходили з окупованої території Автономної Республіки Крим для подальшого проходження служби у відповідних військових формуваннях чи правоохоронних органах України.

Всупереч викладеному, у березні 2014 року Ніколус О.О., усвідомлюючи, що починаючи з кінця лютого 2014 року територія Автономної Республіки Крим тимчасово не підконтрольна органам влади України та знаходиться під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ, з особистих мотивів, всупереч інтересам держави Україна, в період збройного конфлікту, будучи діючим співробітником органів внутрішніх справ України у спеціальному званні «підполковник міліції», обіймаючи посаду начальника автогосподарства ГУ МВС в АР Крим, вирішив перейти на бік ворога в період збройного конфлікту, чим став на шлях злочинної діяльності за наступних обставин.

Так, у невстановлений досудовим розслідуванням час, у невстановленому місці, громадянин України **Ніколус Олексій Олександрович**, 06.02.1974 р.н., прийняв Присягу працівника органів внутрішніх справ України, відповідно до якої зобов'язався завжди залишатися відданим народові України, суворо дотримуватися її Конституції та чинного законодавства, бути гуманним, чесним, сумлінним і дисциплінованим працівником, зберігати державну і службову таємницю, а також з високою відповідальністю виконувати свій службовий обов'язок, вимоги статутів і наказів, постійно вдосконалювати професійну майстерність та підвищувати рівень культури, всіляко сприяти зміцненню авторитету органів внутрішніх справ та мужньо і рішуче, не шкодуючи своїх сил і життя, боротися із злочинністю, захищати від протиправних посягань життя, здоров'я, права й свободи громадян, державний устрій і громадський порядок.

В подальшому з невстановленого часу по березень 2014 року Ніколус О.О. проходив службу на офіцерських посадах в ГУ МВС в АР Крим, у тому числі на посаді начальника відділу ветеринарної медицини ГУ МВС в АР Крим.

Станом на березень 2014 року Ніколус О.О. займав посаду начальника автогосподарства ГУ МВС в АР Крим, мав спеціальне звання «підполковник міліції».

У березні 2014 року, точна дата досудовим розслідуванням не встановлена, керівництвом МВС України в усному порядку доведено до особового складу ГУ МВС в АР Крим, у тому числі до Ніколуса О.О., вимоги указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» про необхідність передислокуватись на материкову частину території України.

Разом з цим, у цей же час, Ніколус О.О. отримав від не встановлених на даний час досудовим розслідуванням представників військових формувань і спецслужб Російської Федерації пропозицію щодо подальшого проходження служби у правоохоронних органах РФ.

При цьому Ніколус О.О., усвідомлюючи, що починаючи з кінця лютого 2014 року територія Автономної Республіки Крим тимчасово не підконтрольна органам влади України та знаходиться під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ, з особистих мотивів, всупереч інтересам держави Україна, в період збройного конфлікту, будучи діючим працівником правоохоронного органу України, самоусунувся від виконання своїх службових обов'язків.

Усвідомлюючи необхідність виконання завдань на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності та державній безпеці України, у разі прийняття злочинної пропозиції представників Російської Федерації, Ніколус О.О. не заявив органам державної влади України про свій зв'язок з представниками РФ та про отриману від них пропозицію.

Натомість Ніколуc О.О., будучи громадянином України і діючим працівником правоохоронного органу України, діючи умисно в інтересах Російської Федерації та її представників, на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, порушив свої обов'язки громадянина України, передбачені статтями 17 і 65 Конституції України, щодо захисту суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки, та свідомо погодився на злочинну пропозицію представників Російської Федерації і прийняв рішення про вступ на службу до правоохоронних органів РФ, тобто перейти на бік ворога в період збройного конфлікту.

Так, у березні 2024 року, точна дата досудовим розслідуванням не встановлена, Ніколуc О.О., маючи злочинний намір про вступ на службу до правоохоронних органів РФ та знаючи про наявність у нього так званого «переважного права на вступ на службу до органів внутрішніх справ російської федерації, що створюються відповідно до законодавства російської федерації на територіях Республіки Крим та міста федерального значення Севастополя» за умови наявності у нього громадянства Російської Федерації, відповідно до Федерального Конституційного Закону РФ № 6-ФКЗ від 21.03.2014, звернувся до державних органів Російської Федерації щодо набуття громадянства РФ.

При цьому, будучи обізнаним про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України», введене в дію Указом Президента України від 24.03.2014 № 339, Ніколуc О.О. не виконав зазначені у них вимоги і всупереч конституційних обов'язків громадянина України та в порушення присяги працівника органів внутрішніх справ України не прибув на материкову частину України для подальшого проходження служби в органах внутрішніх справ України.

Натомість, у березні 2014 року, громадянин України Ніколуc О.О., з метою послідувочого вступу на службу до правоохоронних органів ворога, набув громадянство Російської Федерації та подав до підрозділу Федеральної міграційної служби РФ (код підрозділу 900003) заяву та свій паспорт громадянина України серії ЕС № 168672, виданий Центральним РВ Сімферопольського УМВС України в АР Крим 25.10.1996, для отримання громадянства Російської Федерації, чим підтвердив свої злочинні наміри щодо подальшої співпраці з представниками Російської Федерації та надання допомоги Російській Федерації у проведенні підривної діяльності проти України.

08 квітня 2014 року Ніколуc О.О., продовжуючи свою злочинну діяльність, отримав паспорт громадянина рф серії 6814 №830657, Федеральною міграційною службою Росії (код підрозділу – 900003), що надало йому змогу реалізувати «переважне право на вступ до правоохоронних органів РФ».

Після набуття громадянства Російської Федерації та отримання паспорту громадянина РФ у 2014 році, точна дата досудовим розслідуванням не встановлена, Ніколуc О.О. вступив на службу до органів внутрішніх справ Російської Федерації та у період з 2014 року по 26.03.2019 проходив службу на офіцерських посадах у Федеральній державній установі «Центр підтримки господарського та сервісного забезпечення» МВС по Республіці Крим (рос. «Федеральное казенное учреждение «Центр хозяйственного и сервисного обеспечения» МВД по Республике Крым»), який розміщено за адресою: м. Сімферополь, вул. Л. Чайкіної, 13/166, де, діючи на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, здійснює організацію діяльності та керівництво вказаною установою.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, наказом т.зв. «міністра внутрішніх справ по Республіці Крим Міністерства внутрішніх справ Росії» від 26.03.2019 № 748 л/с Ніколуcа Олексія Олександровича (особистий номер Б-898122, «ИНН» рф 910910428470) призначено

на посаду тимчасово виконуючого обов'язки начальника вказаної установи, а з 05.03.2020 – начальником.

В період служби в органах внутрішніх справ Російської Федерації Ніколус О.О. отримав чергове спеціальне звання «полковник внутрішньої служби», а також неодноразово заохочувався окупаційними органами Російської Федерації, зокрема 15.06.2021 «за добросовісне виконання службових обов'язків, високі показники в службовій діяльності і з нагоди Дня Росії» був нагороджений грамотою т.зв. «Президіуму Державної Ради Республіки Крим» (рос. «Президиум Государственного совета Республики Крым», підписаною т.зв. головою вказаного «Президіуму» Константиновим Володимиром Андрійовичем, керівником окупаційної адміністрації держави-агресора.

Таким чином, Ніколус О.О., будучи громадянином України, відповідно до положень ст.13 Закону України «Про громадянство України», та діючим працівником органів внутрішніх справ України – начальником автогосподарства ГУ МВС в АР Крим, маючи спеціальне звання «підполковник міліції», достовірно знаючи про обставини окупації території Автономної Республіки Крим військовослужбовцями військових формувань Російської Федерації, усвідомлюючи обов'язок завжди залишатися відданим народів України, суворо дотримуватися її Конституції та чинного законодавства, бути гуманним, чесним, сумлінним і дисциплінованим працівником, зберігати державну і службову таємницю, а також з високою відповідальністю виконувати свій службовий обов'язок, вимоги статутів і наказів, всіляко сприяти зміцненню авторитету органів внутрішніх справ, в порушення ст.ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 12, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 2, 4, 10 Закону України «Про міліцію», ст. 1, 4, 7 Дисциплінарного статуту органів внутрішніх справ України, затвердженого Законом України від 22.02.2006 № 3460-IV, Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України», п. 10 Положення про проходження служби рядовим і начальницьким складом органів внутрішніх справ, затвердженого постановою Кабінету Міністрів УРСР від 29.07.1991 №114, згідно якого особи рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ виконують усі обов'язки громадян, передбачені Конституцією та іншими законодавчими актами, а також п. 21 цього ж Положення, відповідно до якого особи рядового і начальницького складу зобов'язані проходити службу там, де це викликано інтересами служби і обумовлено наказами прямих начальників, всупереч моральних основ служби в органах внутрішніх справ, встановлених розділом III, та професійно-етичних правил поведінки працівника органів внутрішніх справ, встановлених розділом IV Правил поведінки та професійної етики осіб рядового та начальницького складу органів внутрішніх справ України, затверджених наказом МВС України від 22.02.2012 № 155, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, знаходячись в м. Сімферополі Автономної Республіки Крим, вчинив державну зраду, тобто діяння на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності та державній, економічній чи інформаційній безпеці України у формі переходу на бік ворога в період збройного конфлікту і наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, що виразилося у:

- його самоусуненні у березні 2014 року від виконання своїх службових обов'язків працівника органів внутрішніх справ України – начальника автогосподарства ГУМВС України в Автономній Республіці Крим;
- прийнятті ним у березні 2014 року злочинної пропозиції представників Російської Федерації про перехід на службу до органів внутрішніх справ Російської Федерації;
- не повідомленні органам державної влади України про свій зв'язок з представниками РФ та про отриману від них пропозицію;

- не виконанні ним Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» та не прибутті на материкову частину України для подальшого проходження служби в органах внутрішніх справ України;

- отриманні ним 08.04.2014 паспорта громадянина РФ з метою вступу до органів внутрішніх справ Російської Федерації і подальшої співпраці з представниками Російської Федерації та наданні допомоги Російській Федерації у проведенні підривної діяльності проти України;

- вступі його на службу до органів внутрішніх справ Російської Федерації – у Федеральну державну установу «Центр підтримки господарського та сервісного забезпечення» МВС по Республіці Крим (рос. «Федеральное казенное учреждение «Центр хозяйственного и сервисного обеспечения» МВД по Республике Крым»), який окупаційною владою було розміщено у приміщенні захопленого автогосподарства ГУМВС України в Автономній Республіці Крим за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Сімферополь, вул. Л. Чайкіної, 13/166, з метою надання Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України після набуття ним громадянства Російської Федерації та отримання паспорта у квітні 2014 року;

- проходженні ним служби у період з 2014 року і по даний час на посаді начальника у Федеральній державній установі «Центр підтримки господарського та сервісного забезпечення» МВС по Республіці Крим (рос. «Федеральное казенное учреждение «Центр хозяйственного и сервисного обеспечения» МВД по Республике Крым») та здійсненні діяльності на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, а також наданні Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України.

Отже, громадянин України Ніколус О.О., перейшовши у 2014 році у м. Сімферополь Автономної Республіки Крим на бік ворога в період збройного конфлікту, особистим прикладом продемонстрував іншим працівникам органів внутрішніх справ ГУ МВС України в Автономній Республіці Крим України свідоме нехтування Конституцією України, законами та іншими нормативно правовими актами України, невиконання обов'язків громадянина України та працівника правоохоронного органу України, своїми знаннями, навичками та діями всупереч інтересам України сприяв утриманню, посиленню та становленню окупаційної влади, що продовжує незаконні дії по окупації АР Крим по даний час, а також з 2014 року і по даний час виконує обов'язки, пов'язані з наданням допомоги правоохоронним органам Російської Федерації в окупації Автономної Республіки Крим та забезпеченні діяльності органів окупаційної влади, чим завдав шкоду суверенітету, територіальній цілісності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

Зміст підозри.

Ніколус Олексій Олександрович підозрюється у тому, що він, будучи громадянином України, відповідно до положень ст.13 Закону України «Про громадянство України», та діючим працівником органів внутрішніх справ України – начальником автогосподарства ГУ МВС в АР Крим, маючи спеціальне звання «підполковник міліції», достовірно знаючи про обставини окупації території Автономної Республіки Крим військовослужбовцями військових формувань Російської Федерації, усвідомлюючи обов'язок завжди залишатися відданим народові України, суворо дотримуватися її Конституції та чинного законодавства, бути гуманним, чесним, сумлінним і дисциплінованим працівником, зберігати державну і службову таємницю, а також з високою відповідальністю виконувати свій службовий обов'язок, вимоги статутів і наказів, всіляко сприяти зміцненню авторитету органів внутрішніх справ, в

порушення ст.ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 12, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 2, 4, 10 Закону України «Про міліцію», ст. 1, 4, 7 Дисциплінарного статуту органів внутрішніх справ України, затвердженого Законом України від 22.02.2006 № 3460-IV, Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України», п. 10 Положення про проходження служби рядовим і начальницьким складом органів внутрішніх справ, затвердженого постановою Кабінету Міністрів УРСР від 29.07.1991 №114, згідно якого особи рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ виконують усі обов'язки громадян, передбачені Конституцією та іншими законодавчими актами, а також п. 21 цього ж Положення, відповідно до якого особи рядового і начальницького складу зобов'язані проходити службу там, де це викликано інтересами служби і обумовлено наказами прямих начальників, всупереч моральних основ служби в органах внутрішніх справ, встановлених розділом III, та професійно-етичних правил поведінки працівника органів внутрішніх справ, встановлених розділом IV Правил поведінки та професійної етики осіб рядового та начальницького складу органів внутрішніх справ України, затверджених наказом МВС України від 22.02.2012 № 155, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, знаходячись в м. Сімферополі Автономної Республіки Крим, вчинив державну зраду, тобто діяння на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності та державній, економічній чи інформаційній безпеці України у формі переходу на бік ворога в період збройного конфлікту і наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, що виразилося у:

- його самоусуненні у березні 2014 року від виконання своїх службових обов'язків працівника органів внутрішніх справ України – начальника автогосподарства ГУМВС України в Автономній Республіці Крим;

- прийнятті ним у березні 2014 року злочинної пропозиції представників Російської Федерації про перехід на службу до органів внутрішніх справ Російської Федерації;

- не повідомленні органам державної влади України про свій зв'язок з представниками РФ та про отриману від них пропозицію;

- не виконанні ним Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» та не прибутті на материкову частину України для подальшого проходження служби в органах внутрішніх справ України;

- отриманні ним 08.04.2014 паспорта громадянина РФ з метою вступу до органів внутрішніх справ Російської Федерації і подальшої співпраці з представниками Російської Федерації та наданні допомоги Російській Федерації у проведенні підривної діяльності проти України;

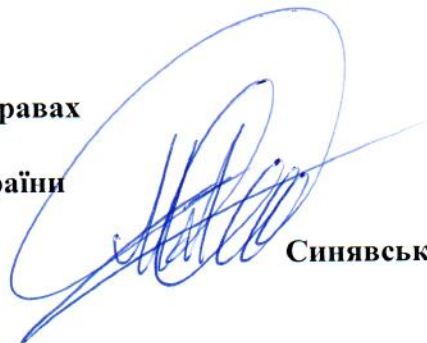
- укладанні контракту про проходження служби в органах внутрішніх справ рф, вступі його на службу до органів внутрішніх справ Російської Федерації – у Федеральну державну установу «Центр підтримки господарського та сервісного забезпечення» МВС по Республіці Крим (рос. «Федеральное казенное учреждение «Центр хозяйственного и сервисного обеспечения» МВД по Республике Крым»), який окупаційною владою було розміщено у приміщенні захопленого автогосподарства ГУМВС України в Автономній Республіці Крим за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Сімферополь, вул. Л. Чайкіної, 13/166, з метою надання Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України після набуття ним громадянства Російської Федерації та отримання паспорта у квітні 2014 року;

- проходженні ним служби у період з 2014 року і по даний час на посаді начальника у Федеральній державній установі «Центр підтримки господарського та сервісного забезпечення» МВС по Республіці Крим (рос. «Федеральное казенное учреждение «Центр хозяйственного и сервисного обеспечения» МВД по Республике Крым»), отриманні спеціального звання «полковник внутрішньої служби рф», та здійсненні діяльності на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, а також наданні Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України.

Отже, громадянин України Ніколуc О.О., перейшовши у 2014 році у м. Сімферополі Автономної Республіки Крим на бік ворога в період збройного конфлікту, особистим прикладом продемонстрував іншим працівникам органів внутрішніх справ ГУ МВС України в Автономній Республіці Крим України свідоме нехтування Конституцією України, законами та іншими нормативно правовими актами України, невиконання обов'язків громадянина України та працівника правоохоронного органу України, своїми знаннями, навичками та діями всупереч інтересам України сприяв утриманню, посиленню та становленню окупаційної влади, що продовжує незаконні дії по окупації АР Крим по даний час, а також з 2014 року і по даний час виконує обов'язки, пов'язані з наданням допомоги правоохоронним органам Російської Федерації в окупації Автономної Республіки Крим та забезпеченні діяльності органів окупаційної влади, чим завдав шкоду суверенітету, територіальній цілісності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

Таким чином, Ніколуc Олексій Олександрович підозрюється у тому, що він своїми вищеописаними діями, які виразились у державній зраді, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту і наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 111 КК України.

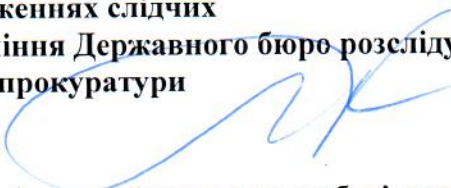
Слідчий в особливо важливих справах
I відділення слідчого відділу
Управління Служби безпеки України
у Хмельницькій області
майор юстиції

Синявський Максим Анатолійович

ПОГОДЖЕНО

Прокурор відділу процесуального керівництва
у кримінальних провадженнях слідчих
територіального управління Державного бюро розслідувань
Хмельницької обласної прокуратури
«26» квітня 2024 року

Галімський Віталій Вікторович

Підозрюваному роз'яснено його права та обов'язки, передбачені ст. 42 КПК України:
Підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у

проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Крім того, на всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____

«__» год. «__» хвилин

«__» _____ 2024 року

Захисник _____

«__» год. «__» хвилин

«__» _____ 2024 року

Повідомлення про підозру вручив:
слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Хмельницькій області
майор юстиції

Максим СИНЯВСЬКИЙ